

Na všetko sa (ne)príde

Na všetko sa (ne)príde

V to ráno, keď sme sa to dozvedeli, v triede nastal chaos. Vymenila som si zhrozený pohľad s mojou najlepšou kamarátkou a potom s ostatnými spolužiakmi. Jedna vec nám bola jasná, boli sme nahratí. Túto nemilú informáciu sme sa dozvedeli od zástupkyne riaditeľky počas hodiny informatiky. „Žiaci 2.B, nerada vám oznamujem, že vaša triedna profesorka pani Rakovská si včera zlomila nohu a bude neprítomná minimálne jeden mesiac.“ To ešte nebola tá najhoršia vec. „Čiže vám bude pridelená náhradná triedna profesorka. Pani Lešná.“ A tu to máme, môj život sa mi premihol pred očami. Možno si poviete, že mať náhradnú profesorku nie je tak zlé, a mali by ste pravdu, ale v situácii v akej som sa nachádzala ja a moji spolužiaci, to bol rozsudok smrti. Aby som vás uviedla do deja, musíme sa vrátiť do prvého ročníka, keď sme sa stretli s pani Rakovskou. Naším lenivým stredoškolským hlavičkám netrvalo ani týždeň, kým sme prišli na to, že pani Rakovská sa nezaujíma o ospravedlnenky. Keď niekto chýbal, nepotrebovala vidieť podpis od rodičov ani pečiatku od lekára. Ak ste jej povedali nejaký rozumný dôvod vašej neprítomnosti, do triednej knihy vždy zapísala len ospravedlnené. Bolo jej jedno, či to bola pravda. Ja a moji spolužiaci sme teda túto úžasnú výhodu využívali takmer každodenne. Nechcelo sa mi byť na chémii? Tak stačilo len povedať že idem na vyšetrenie k očnej a úspešne by som sa vyhla chemickým vzorcom. Takto sme ja, aj ostatní, pochodili všetkých rôznych doktorov, išli na všetky rodinné oslavy, svadby a pohreby, len aby sme sa vyhli prípadným písomkám. Takto sme vymeškávali väčšinu prvého ročníka a len tak tak sme sa dostali do toho druhého bez komisionálnych skúšok. Plán to bol veru geniálny, ale mal jednu chybu, čo ak zrazu išla k doktorovi profesorka Rakovská? Všetkým bolo jasné že sa nám nikdy nepodarí presvedčiť Lešnú aby nám ospravedlnila hodiny bez podpisu rodičov. A vedeli sme aj to, že keď bude na konci mesiaca kontrolovať dochádzku a ospravedlnenky, nastane Armagedon. Moja najlepšia kamarátka Ema, ktorá má dosť prísnych rodičov, si už mohla začať kopať hrob. Toto bol koniec.

Triedna skupina vybuchla správami. Keby som mala zvonenie zapnuté, asi by mi reproduktory odpálilo. Približne desať ľudí začalo písať, čo by chceli mať napísané na náhrobných kameňoch. Niektorí si vybrali, aké skladby by mali na pohrebe. Prúd smútočných rečí zastavila Saša. Najzodpovednejšia osoba v triede. Čo znamená, že je niečo ako najvyšší trpaslík. „Nepodliehajte panike, všetko prediskutujeme cez veľkú prestávku.“ Ja som sa takisto snažila predýchať túto správu. Moji rodičia neboli najhorší, ale správa, že ich dieťa bolo neprítomné na takmer polovici hodín

